

Evžen a jeho problémy

Jiří Machů

© 2026 Jiří Machů

Všechna práva vyhrazena.

ISBN 978-80-7705-069-2

1. Evžen

Evžen stál u plotny sporáku ve své nevelké kuchyni, škrábal se na zadnici a restoval na ranní snídani vepřové výpečky, přičemž ve vedru sálajícího ze sporáku utíral pot řinoucí se po čele a vydatně doplňoval tekutiny pivem značky Kormorán.

„Sakra, to je zase dneska pařák, a zrovna když musím do města na sociálku,“ hlasitě uvažoval. „Marečková zase bude reptat, že jsem nic nenašel. Ještě tak pracovat, z toho bych se zbláznil dokonale Ty ludry mi zkrouhly důchod na druhý stupeň, kdo má z toho vyžít. Naštěstí mám na Kvítkově kontě půl melounu z dědictví po matce, bez toho bych byl namydlený,“ mudroval. „Všude dneska chtějí životopisy i na blbou uklízečku. Seru na to. Napsal jsem po pravdě svůj životopis. Pět vyhazovů za alkohol, několik vyhazovů za áčka a jeden vyhazov, když začala moje milá schíza. S tím mě nevezmou ani na kydání hnoje. Ať socka platí. Nebýt matky a otce, tak bych byl v prdeli a kouřil ten ‚vynikající‘ polský tabák, pro který kámoš do Polska jezdí.“

Evžen típl camelku a pustil se do snídane. „A beztak,“ uvažoval dál, „Marečková bude reptat, jestli si někdy můj životopis přečte, není blbá, ví, že jsem to tak napsal záměrně. Ale co, řeknu, že jsem se dal na víru Jehovových svědků a ta mi zakazuje lhát. Sežrat to nesežere, ale co může dělat. V dnešní humanistické době musí moji víru respektovat, jinak by mohla mít problémy.“

Ještě že máme Mee Too, skvělá organizace. Ty jejich nesmysly občas helfnou. No nic, půl desáté, mám tam být v jedenáct, dám si žvýkačku, ať není cítit pivo a vyrazím.“

Po půlhodině posnídaňové siesty se sto osmdesát kilo Evženovy váhy vyvalilo za podpory berle z domu. „Dnes hlásila moderátorka na Skobě příjemných třicet ve stínu,“ uvažoval Evžen a podpíral se o berli. Pomalou chůzí mířil na trolejbusovou zastávku. Na protějším chodníku pracovala parta dělníků na nové zámkové dlažbě. Dělník romského původu žabou udusával kostky a z čela mu tekla proud potu jako Niagarské vodopády. „Tak ten očividně s příjemnými letními teplotami spokojen není,“ uvažoval Evžen. „Tak kdybych měl makat, tak jsem mrtvý muž. A hřejivé sluníčko peče a peče. Měl jsem se narodit v severských krajích. Tohle pro mne není.“

Evžen dorazil na zastávku, sedl si na lavičku a čekal na svůj spoj. „Ještěže máme klimatizované trolejbusy,“ cynicky v duchu podotkl. „Jejich jediným drobným problémem je, že nikdy nejezdou. Jinak fakt dobrá věc.“

Trolejbus dorazil na zastávku. Jeho dveře se otevřely a Evžen ztěžka vystoupal po třech schodech. „Co se děje, dneska je nějak mrtvo, nikde nikdo.“ V trolejbuse sedělo pár důchodců na svých oblíbených místech. Dvě slečny, které neustále civěly do mobilu, a jedna mladá paní s dítětem, zhruba tak sedmiletou holčičkou.

Evžen se posadil na sedadlo za dvojici mladých mobilu od daných slečen a zíral tupě z okna trolejbusu.

Malá holčička začala vzlykat.

„Co je ti, Natálko?“ zeptala se matka.

„Já chci, maminko, ven, mně se tady nelíbí!“

„Počkej miláčku, ještě dvě zastávky a vystoupíme,“ pravila matka, „půjdeme do Jablíčka.“ Její tvář vyzařovala očekávání a naději, že luxusní obchodní centrum Zlaté Jablko je tou pravou oázou klidu a pohody v tomto neurotickém nevlídném světě.

Trolejbus zastavil, Evžen vystoupil na poloprázdnou zastávku a v úvahách o nakupování, nové víře této doby, si nevšiml malého chlapce, který si s míčkem pohrával s odrostlejším psem, pouliční směskou. Evžen nemotorně narazil do chlapce a ten vrhaje míček změnil trasu míčku, který narazil do suchého smrku, odrazil se a dopadl na vozovku. Pes radostně vběhl do vozovky, aniž by si všiml luxusního Mercedesu řítícího se z blízké zatáčky plnou rychlostí. Ve tváři chlapce se objevil úlek, křikl na psa, ale Mercedes brzdící na cestě neměl šanci jakkoli zabránit kolizi. Pes se na poslední chvíli pokusil uhnout, ale bok auta jej zachytil a odrazil na protější chodník. Evžen rychle přeběhl cestu, chlapec už postával nad nebohým zvířetem, které se v bolavé křeči s vyhrězlými střevy svíjelo na chodníku, a chlapec začal naříkat, slzy z očí se mu valily jako proudy potu z Evžena a přiběhl i řidič Mercedesu. Lítostivě se podíval na psa i na chlapce, zhluboka si povzdechl.

„No, tomu už nic nepomůže,“ pravil Evžen. „Musel jsi jet tak rychle, magore?“ obrátil se Evžen na řidiče.

„Sorry,“ pospíchám za matkou, „vezu ji na vyšetření do nemocnice, dávno jsem tam měl být,“ pravil řidič provinile. Na vozovce začala troubit auta, jimž bránil stojící Mercedes v průjezdu.

„Nechám to na tobě, musím jet,“ obrátil se chlapík v saku se zlatou sponou na kravatě na Evžena. „Doraz ho a v lese zakopej, já to nezvládnou.“

„Já to mám zvládat?“ pravil Evžen.

„Tady máš tisícovku, dodělej ho, prosím tě.“ Obrátil se na malého chlapce a dal mu tisícovku: „Kup si jiného pejska.“ Chlapec tisícovku přijal, náрек neustal.

„Tady máš litr na náklady,“ podal řidič Evženovi bankovku.

„Co mi zbývá,“ odvětil Evžen. Řidič nastoupil do auta a rychle odjel. Evžen se sklonil nad chlapce a povídá: „Utíkej rychle domů, udělám pejskovi hrobeček. Jak se jmenoval?“

„Alf,“ odvětil plačící chlapec.

„A ty?“

„Petříček.“

„Pohřbím ho v lese mezi zvířátka a napíšu mu na památník ‚Na Alfa vzpomíná s láskou Petříček‘. Až půjdeš do nebe, Alf tam na tebe bude čekat a od rána do večera si s tebou bude hrát.“

Chlapcovo vzlykání se zmírnilo.

„Tak utíkej, běž už.“ Nářek se trochu zmírnil a chlapec odběhl na nároží za nímž zmizel.

Pes bolestivě kňučel a z tlamy se mu začala valit krev. Evžen se rozmáchl, přivřel oči a prudce berlí praštil psa přes temeno. Poslední křeč, poslední zasténání a psí duše se odebrala na pouť neznámo kam.

„Že i já, když už něco dělám, musím vždycky schytat špinavou práci,“ pomyslel si Evžen a z batohu vytáhl pytel na odpadky, do kterého psa zabalil. Vyšel s pytlem v ruce k nedalekému činžovnímu domu, pozorně se rozhlédl, ulice byla v odpoledním vedru vyprázdňená, jen pár důchodců posedávalo venku před domem na lavičkách. Evžen vešel do ohrazeného prostoru pro kontejnery a neživou, ztuhlou schránku psa hodil do kontejneru.

„Tady máš hrobeček“, dodal a odbelhal se o berli na zahrádku restaurace U kostlivce, kde si objednal pivo a gin Beefeater na spravení svého psychického stavu.

Na sociálce se zdržel Evžen jen chvíli, paní Marečková měla dobrou náladu a nepromlouvala Evženovi do duše o nezbytnosti práce, o čemž se jí ho doposud nedařilo přesvědčit. Ve čtyři hodiny dorazil Evžen domů. Posadil se, otevřel lahev piva a přemýšlel o dnešním dni. Neměl z něj dobrý pocit. „Kdybych nepřemýšlel o pseudofilosofických hovadinách a neměl hlavu v oblacích, nestalo by se nic. Pes by žil. Opět jsem zasel plevel,“ pomyslel si bez stopy lítosti. Večer věnoval meditaci o ranní snídani. Otázku „dám ráno vaječninu, nebo jitrnici“ měl po dvou hodinách vyřešenu a po patnáctém dopitém pivu se na svých oteklých nohou odbelhal do postele a usnul. Tím skončil jeden den Evžena Podivného.

2. Evžen a Libor

Ráno Evžen posnídal vaječninu z dvanácti vajec v rámci nízko-sacharidové diety bez pečiva a šel se zvážit. 182 kilo! To je děs! Evženovo čelo se zkrabatilo a vyzařovalo silnou averzi vůči své váze. To je konec. Dvě kila nahoru. Ta nízkosacharidová dieta vůbec nefunguje! Přitom vejce, kterými se stále láduju, jsou dietní. Naštvaně odešel do kuchyně a začal mýt nádobí po večerním obžerství a snídani. Při umývání zavadil o talíř v odkapávací a zazněl cinkot roztříštěného talíře.

„Sakra! Do prdele! Co je zase za den!“ vztekle vykřikl. „Tento měsíc patnáctý talíř. No nic, bude se nakupovat. Objednám plastové, ideální. Nerozbijou se, jsou lehké, recyklovatelné, musím se chovat ekologicky. Ostatně Daněk je taky ekolog, už v devadesátkách měl ekologické chování. Byl na socce, na pivo bylo, tehdy to s chlastem ještě na socce šlo. Seděl na pohovce, před sebou kilo tvarohové pomazánky, pivo, hulení přičemž žmoulal voskované letáky tak, aby byly použitelné pro nejzákladnější, po věky věků ani evolucí nezměněnou potřebu každého člověka.“

Po ranní činnosti v kuchyni Evžen usedl v obývacím pokoji, zahulil si a otevřel láhev piva.

„Sakra, co jsem to chtěl? Così má dneska nastat a pořád nevím co.“ Vtom se ozvala dvě dlouhá a dvě krátká zazvonění zvonku. „Aha! Já blbec, už jsem z hulení úplně vymaštěný. Liborek dneska přijde! Ach Liborku, Liborku doneseš mi machorku,“ zaveršoval Evžen a šel otevřít. „Zdar Liborku,“ uvítal příchozího dealera Evžen. Liborek, neustále se usmívající člověk malé postavy, blondatých řídnoucích vlasů vešel do bytu.

„Pojď do pokoje,“ pozval Libora Evžen a Liborek usedl do křesla. „Liborku, dneska si vezmu dvacet gramů. Doufám, že se na kvalitě nic nezměnilo,“ dotázal se Evžen.

„Na kvalitě ne, ale na ceně,“ odvětil usmívající se Libor. „Musel jsem zdrazit. Náklady vzrůstají.“

„To je v prdeli, povzdechl Evžen, „pravicová vláda zdrazuje, obchodníci zdrazují a dealeři taky.“

„Dlouho jsem nebyl ve městě, co nového z kulturního menu ve Zlíně, našem milém městečku?“ dotázal se Evžen.

„Z hudební scény zavítá Argema, někde ve Svitě hraje Deep Purple revival a jinak nevím,“ odpověděl Libor.

„Vidím, že se nic nemění v našem sedmdesátitisícovém městyse bez jediného rockového klubu. Nechceš pivo?“ otázal se Evžen.

„Ne, řídím.“

„Ale ty žádné drogy nebereš?“

„Ne, jenom občas chlastám,“ odpověděl Libor.

„A ty jsi prý věřící, řekl Evžen. „Jak můžeš prodávat drogy, neleze ti to do víry?“

„Neleze,“ odpověděl Libor, „považuji se za lékaře, psychiatra – antiadiktologa.“

„Máš to dobře ošetřené. Myslíš si, že v dnešním světě jde žít bez drog?“ obrátil se opět Evžen na Libora.

„Nevím, neuvažuji o tom. Ale podle mých tržeb ani ne.“

„Proto se tak usmíváš,“ dodal servilně Evžen a zasmál se.

„No nic, tady máš nákup a musím tě zkasírovat,“ položil Libor na stůl sáček se zeleným proviantem. Mám ještě pár objížděk po okolí.“

Dveře se za dealerem zavřely a Evžen si z nabitě skleněнки mohutně potáhl.

„Je to dobré, ale už to není co za mlada. Když jsem měl ještě duši, to bylo hulení. Holt každá droga časem ztratí.“ Evžen odešel do kuchyně a věnoval se oblíbené činnosti – vaření. Kromě polévky vylité po zemi a jednoho rozbitého talíře jej dnes nic nerozhodilo a liboval si v klidném, spokojeností naplněném průběhu dne s vědomím, že průběh je zcela výjimečný a do večera se stoprocentně něco musí posrat.

Oběd odložil na pozdější dobu, jelikož kratom, na který se v pravidelnou třetí hodinu chystal, je třeba pro vyšší účinek brát nalačno. Po třetí hodině Evžen usedl po vyčerpávající práci v kuchyni a vypil 50 gramů namíchaného kratomu.

„Taký už neúčinkuje jako ze začátku,“ pomyslel si. Otevřel lahev piva, kopl do sebe panáka borovičky a zahulil trochu nově přineseného vzorku. Přemýšlel, dá-li se na kratomu mluvit o přemýšlení, proč se mu stále opakuje jeden a týž sen. Hledá byt, nemůže jej najít, pak na nějaký čas byt najde, vyjde ven nakupovat a do bytu už zpátky netrefí. Hledá, stále hledá. Podle snáře znamená byt duši a je to možné, pořád se ji pokouší najít. Marné hledání sama sebe, úděl schizofreniků.

Nebo padající zuby, v blázinci každou noc ve snu plival stovky zubů a prožíval těžké peklo. Sny asi nelžou, jen vědět co znamenají, ale k čemu vlastně? Vše je dávno nastaveno, celý chod vesmírného soustrojí řízený Bohem funguje dle jeho plánu, ale ono je mnohdy lepší nevědět.

I když předevčírem na sedánku s Kvítkem měl chuť mu vlepít pořádnou facku. Ožralý a zhulený mlel nesmysly, jak by plný důchod, který jsem donedávna, bral i se schízou.

„Magor!“ naštvál se Evžen a začal svou tradiční tichou samomluvu. „Neví, co mele. Kdyby na deset minut zažil pár pří-

jemných schizofrenních stávečků, šel by raději pracovat do uranových dolů, to mu zaručuju,“ rozhněval se znova Evžen.

„Ty horory! Strachy, úzkosti, deprese, slabý odvar oproti stavům odcizenosti a odlidštěnosti. Když si na to vzpomenu! Šmarja pane! Jako bych nepatřil do tohoto světa, nebyl jsem a pořád nejsem člověk, jsem pekelná bytost. Prázdnota je ještě normální, dá se s ní žít, spousta lidí je prázdných, ale nicota! Ne, ne! Kvítek měl na perníku pár hodin nicoty a byl z toho vyřízený. Ale co já?! Půl roku se ve mně nepohnul ani nerv, byl jsem jak ze skla, chodící skleněná bytost. Ostatní měli hlasy, nepoznal jsem hlasy, jen ozvučené myšlenky, doteďka vidím na každém kroku znamení, stíhy ze svého osudu, sedm sebevražedných pokusů, bludy, sluchové halucinace, sakra, už nikdy ne!

Radši se ufetuju k smrti, vím že se všechno zas obrátí a nedovedu si představit, že by to bylo ještě horší, to snad ani nejde! Lidi se vraceli po osmi, desíti, maximálně dvanácti letech a zažívali běsy. Čím déle jiní vydrželi, tím hůř na tom pak byli. Matce, když byla v Kroměříži poté, co zemřel otec a zůstala sama, řekl doktor, že by mě rád v blázinci opět viděl. Chápu jak to myslel. „Trimu“ už 14 let a čím déle vydržím, tím hůře potom. Kučera mi nic neřekne, chrání mě, chce mě vidět v pohodě. Ale nejsem slepý. Viděl jsem, zažil a raději smrt než znova schízu. Ach jo,“ ukončil svoji samomluvu Evžen, „já to říkal, něco se posere. Radši nemyslet,“ lokl si hlt piva a zazdil je dvěma panáky borovičky. Po dvanáctém pivě se třemi rumy se odporoučel do postele a usnul spánkem mučedníka.

3. Evžen a jeho den

Poránu se Evžen probudil, svlékl černou noční košili s potiskem piva, převlékl se do tepláků propálených od vajglů z večerních kratomovo-alkoholovo-marihuanových večerů a přemýšlel.

„Sakra, dnes mám nějakou dobrou náladu, asi si udělám svůj den. Jen nejnutnější práce a jinak odpočinková siesta, už dva dny jsem flákací den neměl, je třeba dát mysli a tělu odpočinek. Nejprve budící ranní seance a pak navrhnu denní rozvrh včetně nezbytného menu na večeri.“

Ranní seance začínala dvěstěnásobnou dávkou vitamínu C, půllitrem kávy, dvěma prdy marihuany, budící dávkou kratomu, patnácti vykouřenými cigaretami a končila nezbytným ranním pivem.

Poté, když dokončil svoji budící proceduru, se jal uvažovat o večerním menu. „Tak chtělo by to na začátek nějaký dobrý předkrm, mám tam ještě prasečí ouška. Opečená dokřupava budou skvělá. Co mám ještě v mrazáku?“ uvažoval. „Jelito, hlavní chod, jistě, je třeba dát psychice relax a tělu patřičnou výživu. Nechápu cvoky, co žijí ze vzdušné prány. Za žrádlo a hajzlpapír neutratí, to má výhodu, ale prožitek z dobrého papáníčka, o to přichází. Stát by měl pro ně zařídit i slevu na stočném, no jejich problém,“ pokračoval v přemýšlení Evžen.

„Dále vepřový lalok, pěkně upečený k jelitku jako příloha, chleba je škoda a nízkosacharidová dieta je bez pečiva, tuky nevádí,“ pomyslel si Evžen, „na závěr jako zákusek ředitelské škvarky k pivečku,“ pokračoval v úvahách. „Slaninové brambůrky na chroupání, brambory jsou zelenina a mám menu hotovo.“

Po třech hodinách práce v kuchyni Evžen zametl rozbitou misku na pečení, zametl mastnou podlahu a ukončil svoji celodenní činnost. Ulehl na postel a odpočíval, než se dočkal čtvrté hodiny.

Tak, a jde se pařit,“ radostně povstal z postele a vytáhl z příručního mrazáku v obývacím pokoji první láhev piva. Otevřel pivo, notně si usrkl a nalil do püllitru pivo a dal si několik dalších loků. Ach jo, co se tady na tom světě děje,“ pomyslel si zkroutěně. Zase sladké pivo. Všechna piva ti zmetci dělají nasládlá. Zlatí komančí! Pivo bylo tehdy hořké, plná chuť chmelu v každé značce a teď? Nedá se chlastat! Cpou do piva ječný slad, aby ušetřili na chmelu, a podle toho to vypadá. I největší sračka za komančů, Janáček, by dnes bylo excelentní pivo. Pivo má být hořké jako život!

Cigarety? Další děs, chuť kdysi bývala, teď jako bych kouřil plast. A žrádlo, úplná katastrofa. Bufety byly v socialismu na každém rohu. Všude všechno stejné, ale dalo se to žrát. Pařížák, gothaj- punkový salám, všechno mělo chuť. Včerejší pařížák z Vozíku jsem vyhodil do koše. Hnus! Pak z čeho se má člověk těšit?“ pokračoval Evžen v meditaci.

„Potřebujeme dvacet tisíc druhů jogurtů, padesát druhů hajzlpapíru, když stojí všechno za hovno? Rozežranost vládne Evropě,“ pokračoval Evžen a zakousl se do křupavého prasečího ouška.

„Greibeníček na hrad!“ rozhořčil se Evžen. Ještě jsem nezačal a už mě drží hněv. Nemá cenu se rozčilovat, zklidni se, Evžene,“ snažil se Evžen utiшит sám sebe.

Sáhl po vonných tyčinkách a vybral několik druhů. „Nejprve dáme základ, kořenovou, žrádelní, aby mi chutnalo papání,

a solar plexus, štábní tyčinka, srdeční - nic moc, ale magické oko, nářez. Kdyby fakt probouzely čakry, tak jsem osvícený. Co jsem se jich nafetoval," řekl si Evžen ve své tiché samomluvě. „Pozitíří musím na sociálku, po narozeninách, čeká mne fuška. Budu zase hrát roli blba, nejlepší role! Nic nevím, ničemu nerozumím, osvědčená role v praktickém životě. Člověk má pokoj. Nebo roli blba nehraju, ale blb jsem, je to úplně jedno," pomyslel si Evžen.

„Každopádně si vezmu žvýkačku, aby ze mě netáhlo. Ale musím jet... Sakra, kam jsem na sociálku chtěl jít," zamyslel se a marně vzpomínal. „Budu muset koupit Gingo Gilobu nebo přestat hulit. Holt každá droga si vyžádá svoji daň. Dost nesmyslů, bude se bumbat a kratomovat, ať něco dělám.“

Evžen namíchal 40g kratomu s vodou a zázvorem, zvyšujícím účinek kratomu. Nacpal příruční mrazák deseti pivy, víc se do něj nevešlo, a jal se fetovat. Patnáctým pivem ukončil večerní sedánek, doporučil se do postele a usnul spánkem zfetovaného blba.

4. Evženovy narozeniny

Začal nový den. Po obvyklé ranní proceduře se Evžen chystal na svou dnešní oslavu dvaapadesátých narozenin. „Dvaapadesát! Starý magor! Do hrobu! Ne nadarmo jsem poslal pozvánky na pohřební kar, žádnou oslavu narozenin. Je vůbec co oslavovat na tom, že jsem se tady ocitl? Rozhodně ne, je to na truchlení. No nic, srát na to.“

Evžen usedl k odpolední svačině, zkonzumoval jedno ze tří uzených kolen uvařených na dnešní večer a zapil je sedmi pivy.

„Tak, jde se kratomovat,“ řekl si pro sebe Evžen a nalil do hrdla 40 gramů kratomu se zázvorem. „A můžeme čekat na gratulanty,“ zašeptal pod nosem načež se ozval zvonek. „Á, Daněk, chodí jako první, už se nemůže dočkat.“

Evžen otevřel dveře a Daněk se jako živelná pohroma hrnul do chodby. „Evžo, smrdíš, ty prase!“ prohlásil Daněk.

„Jistě,“ odvětil Evžen, „čtrnáct dní jsem se nekoupal.“

„Prase, prasca! Co to mám za kamaráda,“ zakřičel Daněk.

Evžen, potěšen jeho nevolí, jelikož nic mu neudělalo větší radost, než když jeho osobě Daněk nadával, konstatoval: „Kdo prasetem jest, toho zdobí čest!“

„Hovado, běž do vany! Jdu si sednout,“ a Daněk se usadil v křesle. Postupně přicházeli další hosti, Prokop, Jenda a tím byl počet hostů naplněn.

Zábava se rozjížděla u silných dávek absintu velmi rychle a blížil se čas slavnostního hřebu večera. „Chlapi, mám tam připravenou delikatesu,“ prohlásil Evžen, „ústřice, chtěl jsem je konečně ochutnat, už čekají chuděrky na svůj poslední den.“

„Jsem zvědavý,“ odvětil suše Daněk, načež Prokop prohlásil, že žádné slizké slimáky žrát nebude.

„A co ty, Jendo?“

„Nevím, uvidím“ odpověděl Pavel Jenda na Evženův dotaz.

„Nebudeme otálet, dáme si V.I.P. jídlo,“ řekl Evžen a přinesl ústřice s nakrájeným citronem a speciálním nožem.

„Táák, já jako oslavenec je načnu,“ řekl Evžen, chopil se nože a začal hledat otvor, kterým by do ústřice vsunul nůž.

„Vždyť tady není žádná díra, jak se do ní dostanu,“ koumal Evžen nad ústřicí. Po půl hodině marného úsilí jeho nervy se-lhaly.

„Kurva! To nejde! Co s tím!“ zakřičel.

„Vem na to šroubovák,“ odvětil Prokop a Evžen schvalující dobrý nápad vytáhl z náradí pro kutily šroubovák a kladivo.

„Tak, teď musí povolit, jinak mi hrábne, vždyť stály maj-lant.“ Evžen vzal kladivo, nastavil šroubovák k vypuštění ústřice a prudce udeřil kladivem do rukojeti. Šroubovák vjel do mušle se skřípotem drcené ulity a vytvořil díru pro nůž. Stačilo jen zajet do vzniklého otvoru nožem a dílo bylo hotovo.

„Konečně!“ oddechl si Evžen a stejně postupoval u ostat-ních ústřic.

„Tak a budeme ochutnávat!“ Evžen nakapal do ústřic cit-ron a nožem vyřízl měkké tělo mlže. Pomalu párkrát rozzvýkal maso a spolkl jej. „Vždyť to nemá chuť!“ zvolal Evžen a odložil prázdnou schránku. „Tak jsem se těšil! Mám za sebou cvrčky, šváby, červy, hlemýžďe, ale ústřice jsou z toho nejslabší. A za to jsem vyhodil šest stovek.“

Daněk se pokoušel vžít do role gurmána a prohlásil, že cítí vůni moře, jak si přečetl na internetu.

„Co ty, Jenda? Jak ti šmakují?“

Jenda se zkřiveným šklebem dožvýkal ústřici a prohlásil, že je to hnus. „Není nad normální rybu,“ prohlásil a odložil prázdnou lasturu.

Prokop ani nevyzkoušel chuť mlže a opět zopakoval, že slímáky nežere. „Do prdele, šest stovek v hajzlu za nic!“ Evžen nadštaně usrkł z panáka absintu a zábava se začala rozjíždět.

Oblíbené téma prachy se začalo probírat, jak bylo při každém večírku zvykem. Nadávky na drahotu se stočily k tématu, jak vydělat.

„Evžo,“ obrátil se Daněk k Evženovi, tvůj tata byl podnikatel, snad máš po něm nějaké podnikatelské buňky.“

Evžen se zamyslel a pravil: „Přemyslím pořád, kde sehnat prachy, a jediná věc, v níž je díra na trhu, jsou tasemnice. Představ si, kolik potrhých tlustých ženských a praštěných tlustých chlapů by si tasemnici nechalo pobývat ve svém těle. Můžeš žrát, ládovat se čímkoli a nepřibereš. Tak bych jednu pohostil ve svých střevech. Ještě bych udělal dobrý skutek jako věřící, živil bych živého tvora. Stačí, když na net hodíme fotku, jak vypadám teď, fotka z mládí a fotka, jak jsem vypadal, současnost. Jedna za litr, reklamace pouze po vrácení živé tasemnice, a penízky se jenom posypou. Já bych se obětoval jako množitel, stačí každou vyloučenou tasemnici přetrhnout, žádná práce, jisté prachy.“

„Evžo, ty jsi debil,“ pravil Daněk, což Evžena značně potěšilo.

Jenda v podroušeném stavu rozjel za stálého hajlování debatu o nácích a téma opět stočil ke svému nejmilovanějšímu koníčku – sexu. Vytáhl mobil a pochlubil se dalším úlovkem

asi patnácté bezdomovkyně. Žena postaršího věku o váze dvou metrů s bezzubým úsměvem ležela na posteli s roztaženým klínem, prsa byla vytahána až po pás, a debata se stočila k Jendovým úlovkům.

„Jendo, tys prý měl nějaké breberušky,“ dotázal se Evžen a Pavel Jenda jenom mávl rukou.

„Jó, byl jsem měsíc v nemocnici, ale teď už jsem čistý a nevinný jak okvětní plátek bílé lilie.“

Na stůl položil Evžen dvě uzená kolena a do jednoho se ihned pustil. Hosté znali hostitelova apetitu rychle rozporcovali poslední koleno a pustili se do jídla zavčas, než je Evžen sežere. Blížila se půlnoc a Daněk, znaven dávkami absintu, uleh na matraci pro hosty a u stolu zůstal pouze Evžen, Jenda a Prokop.

„Tak co Prokútku, jak se vede? Práce žádná?“

Prokop, který trpěl celou dobu svou mrzutou náladou, se začal Evženovi svěřovat.

„Evžo, je to na hovno. Nic nemůžu sehnat. Poslal jsem do dvaceti firem životopisy, a když si přečetli můj věk, neměli zájem. V pětapadesáti tě nikdo nechce. Všichni mají zájem jen o mladé, výkonné lidi a na tři směny pracovat nezvládám. Pořád se ptají, co jim můžu nabídnout. Říkám, odvedu práci podle vašeho finančního ohodnocení. Ve třech firmách jsem byl osobně, a když jim řekneš tohle, dívají se na tebe jak na debila a nechápou, jak se můžeš zajímat o plat, berou to jako drzost. Musíš pokorně svěsit hlavu a chovat se jako poslušná ovečka, vděčná za to, že můžeš pracovat. Na to jim seru! Zeptám se, co nabídnou oni mně, a melou bludy o kariérním postupu. Spadli z višně nebo co? Nasrat! Do práce lezu proto, abych se nažral, ožral a měl na nájem. Co to je, věrnost firmě?“

Je to zlé Evženku, doba je na hovno. Škoda mluvit. Z pracáku mě vyhodili, když jsem došel ožralý a vynadal úřednicím do krav. Že chlastám je moje věc, do práce lezu střízlivý, tak co po mně chtějí? Že chlastám je moje věc, ať si trhnou. Škoda mluvit,“ zanađával si Prokop a opět se odmlčel.

„To je slavný Zlín, tady funguje pořád baťovský duch s jeho oddaností práci,“ řekl Evžen. „Čtu na internetu, že chtěl omezit zavíračku v hospodách, aby dělníci podávali výkon, místo toho zřizoval kluby šachů a ping-pongu. A je tady těžce přebaťováno.

Nevěřím těmto kultům osobnosti. Po Gottwaldovi máme Baťu. A když čtu články jeho vyznavačů, tak je mi blbě. On byl snad svatý! Neměl jedinou chybičku! Alkohol téměř nepil, jen si občas dal dvě skleničky vína a styděl se za to. To i Kristus popíjel víno a nestyděl se, měl by před Baťou smeknout.

Určitě je lepší než vrahoun Kléma, ale pořád je to z bláta do louže. Nechápu, jak někdo může rozhodovat o lidech jako o svých dětech, které musí vychovávat a oni musí žít dle jeho představ. Zlín nasrat!“ rozohnil se Evžen.

Jenda začal být nervózní a brblal si podnosem, že musí vypadnout. Vytáhl mobil a zavola kamarádce Janě. „Jo, za chvíli dojedu,“ mluvil do telefonu a chystal se odejít.

„Co Pavle, máš naspěch? Jsi nabrknáný?“ dotázal se Evžen a uchechtl se.

„Potřebuju šňupáček, nedá se, už je dovařeno. Zdar, chlapi, letím!“ a rychlostí blesku se v chodbě obul a vyběhl ven.

„Tak zůstali jsme sami, Prokúpku, co budeme dělat?“

„Já už taky půjdu, je půl jedné, nedá se.“ Prokop se nerad zvedl a pomalu odešel do svého krcálku na Čedoku, kde za 11 tisíc nájmu přežíval se svou nezkrotnou povahou a ve finanční tísní.